

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.
Do „Dziennika“ dołącza się co tydzień „TYGODNIK SPORTOWY“.
Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu.
Redaktor naczelny przyjmuje od godziny 11—12 przed południem.
Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14.
Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5 — w Poznaniu, ul. Św. Marcina 37 —
w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Groblowa 5 —
w Gdyni, ul. Św. Jańska 1282 — w Inowrocławiu, Rynek 20.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 3.15 zł. miesięcznie,
9.45 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.54 zł. miesięcznie, 10.61 zł. kwartalnie.
Pod opaską: w Polsce 7.15 zł., zagranicę 9.65 zł. miesięcznie.

W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie,
strajków itp., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczanie pisma,
a abonenci nie mają prawa do odszkodowania.
Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, Buchalterja 1374. — Oddziały: Bydgoszcz 1299, 699, Poznań 3609, Toruń 800, Grudziądz 294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 106.

BYDGOSZCZ, wtorek dnia 10 maja 1932 r.

Rok XXVI.

Szaleniec czy komunista?

Gorgułow — agentem sowieckich katów.

Zamordowanie Doumera na rozkaz czerwonego Kremlu?

Zeznania mordercy.

Paryż, 7. 5. Zeznania mordercy prezydenta republiki francuskiej brzmią jak następuje:

„Nazywam się Paweł Gorgułow, urodzony w r. 1895 z ojca Tymoteusza i matki Barbary Atraszow. Jestem doktorem medycyny i mieszkam w Monaco, gdzie przebywam od 4 miesięcy, gdyż wzbroniono mi polytu we Francji.

Chciałem poświęcić się propagandzie politycznej, a szczególnie walce z reżimem sowieckim. Zabiliem prezydenta republiki, ażeby zmusić Francję do walki przeciwko Sowietom. Dowiedziałem się z pism, że Doumer miał wziąć udział w wielkiej uroczystości, wydanej przez pisarzy kombatantów. Wczoraj przybyłem po raz pierwszy, ażeby zbadać teren, a dziś powróciłem w celu zabicia prezydenta republiki.“

Millerand nazywa Gorgułowa komunista!

Paryż, 8. 5. (Tel. wł.) Były prezydent Millerand, opuszczając pałac Elizejski po oddaniu holdu sp. Doumerowi, złożył sensacyjne oświadczenie wobec dziennikarzy:

— Według osobistych informacji — oświadczył Millerand — które właśnie otrzymałem, twierdzą najbardziej kategorycznie, że morderca należał do regularnych sił bolszewickich.

Również „Paris Midi“ daje do zrozumienia, że śledztwo ustaliło kontakt Gorgułowa z czynnikami sowieckimi, najprawdopodobniej ze znanym dyplomatą bolszewickim, Antonim Owsiejenką.

Pozatem zdaje się nie ulegać wątpliwości, że Gorgułow miał współników, mężczyznę i kobietę, którzy ulotnili się natychmiast po zamachu.

Zamach utrwalony na filmie.

Berlin, 7. 5. Jak donosi dzisiejszy „Lokal-Anzeiger“, onegdajszy zamach na prezydenta Doumera został przypadkowo utrwalony przez operatora berlińskiego towarzystwa filmowego „Ufa“, który w salach Wystawy Książki nakręcał poszczególne fragmenty uroczystości otwarcia dla filmu dźwiękowego. Jedynie to w swoim rodzaju zdjęcie zostało dzisiaj specjalnym samolotem przewiezione do Berlina.

Deklaracja Milukowa.

Paryż, 7. 5. Paweł Milukow ogłosił deklarację potępiającą zamach na prezydenta Doumera. Milukow stwierdza, iż zamach był czynem chorego umysłu, który działał na własną rękę. Emigranci polityczni we Francji nie mogą ponosić więc żadnej odpowiedzialności za czyn Gorgułowa.

Wystąpienie Sowietów.

Ryga, 7. 5. Z Moskwy donoszą, że rząd sowiecki natychmiast po otrzymaniu

wiadomości o zamachu na prezydenta Doumera wydał telegraficzną instrukcję ambasadorowi sowieckiemu w Paryżu Dowgalewskiemu. Instrukcje te polecają Dowgalewskiemu złożenia demarche (wystąpienie) we francuskim ministerstwie spraw wewnętrznych, którego celem jest zwrócenie uwagi rządu

francuskiego na szkodliwość tolerancji rosyjskich organizacji emigracyjnych we Francji.

Rząd sowiecki chce skorzystać z zamachu na prezydenta Doumer'a celem załatwienia porachunków z emigracją rosyjską we Francji.

Gorgułow miał legitymację komunistyczną.

Warszawa, 9. 5. (Tel. wł.) Z Paryża donoszą, że podczas rewizji w pokoju Pawła Gorgułowa, zabójcy prezydenta Doumera, znaleziono legitymację człon-

kowską partii komunistycznej wydaną w Pradze 1930 r. Legitymacja ta znajdowała się we walizce skórzanej między dwiema ściankami.

Pierwsze przesłuchy mordercy.

Prowokator rosyjski Gorgułow przed sędzią śledczym (w kajdankach).

Gen. Müller wskazuje palcem na czerezwyczajkę.

Paryż, 8. 5. (PAT) Generał Miller, który po uprowadzeniu Kutiepowa stanął na czele stowarzyszenia emigrantów rosyjskich, opublikował dziś oświadczenie, w którym m. in. pisze, że morderca jest wprawdzie człowiekiem egzaltowanym, lecz ktoś musiał kierować jego ręką.

Nie ulega wątpliwości, że ów szaleniec był narzędziem czynnika, pozostającego w cieniu, któremu chodziło o zadanie podwójnego ciosu: dotknięcie Francji, nieprzyjaciółki Sowietów, zabijając jej prezydenta oraz utworzenie reakcji antysowieckiej, której ofiarą padłaby emigracja.

Wkońcu generał Miller jeszcze raz stwierdził, że jest głęboko przekonany, iż morderca pozostawał od dłuższego

czasu na żołdzie, jakiejś potężnej organizacji. Zbrodnia nosi podpis czeki. Wyjdzie to zresztą niebawem na jaw.

Agitator w kolonjach francuskich

Paryż, 8. 5. (PAT) Według relacji prasy dzisiejszej, Gorgułow w r. 1930 otrzymał rozkaz udania się do Brukseli i zapisać się na wykłady medycyny tropikalnej, na którą uczęszczać musieli wszyscy lekarze, pragnący udać się do kolonij.

Według dziennika „Independance Belge“, Gorgułow miał zamiar zastąpić w Kongo Aleksandra Pietrowa, emisariusza moskiewskiego, który schwyta-

ny na gorącym uczynku uprawiania propagandy komunistycznej wśród czarnych wysiedlony został z belgijskich kolonij w czerwcu 1923 r.

Zapisanie się Gorgułowa na kurs medycyny zdaniem prasy francuskiej wskazuje na to, że Moskwa wybrała go celem prowadzenia agitacji komunistycznej w kolonjach.

Mord dokonany przez Gorgułowa jest zbrodnią straszliwą. Można śmiało stwierdzić, że cały świat uległ okropnemu wstrząsowi moralnemu. Nikt nie może zrozumieć, jaki cel miały strzały do 74-letniego starca, który w myśli konstytucji swego kraju był tylko reprezentantem państwa, pozbawionym cienia rzeczywistej władzy. Zdaje się, że nawet ludożercy z puszczy afrykańskiej wzdrygaliby się na myśl tak bezgranicznej ohydli, aby pani Doumer odbierać męża, staruszcze, która pochowała czterech synów...

Nikt nie może pojąć, co się działo w duszy zbrodniarza. Prasa międzynarodowa nie ułatwia rozeznania się w sytuacji.

Prasa niemiecka wybiela Gorgułowa jak może. Twierdzi ona, że w r. 1925 zjawiał się trzykrotnie, by znaleźć nakładkę dla swoich płodów literackich, przeważnie poezji o podkładzie mitycznym. Jeden z wydawców rosyjskich wydał nawet broszurę Gorgułowa zatytułowaną „Dal“. Książka ta ma być płodem anormalnego ducha. Gorgułow unikał kontaktu z emigracją rosyjską, zarzucając jej zdradę sprawy rosyjskiej. Żył on w skrajnej nędzy i jak twierdził, część podróży z Pragi do Berlina odbył piechotą. Występował stale w charakterze prezydenta nieistniejącej rosyjskiej partii narodowej. Zamierzał osiedlić się w Berlinie i utrzymywać się z pracy literackiej i praktyki lekarskiej.

Informacje prasy czeskiej nie odbiegają wiele od źródeł niemieckich. Według tych doniesień jednak Gorgułow pod względem politycznym należał do skrajnej prawicy i często wygłaszał terrorystyczne idee na zebraniach emigrantów, a w szczególności lubił mówić o pewnym planie, który miał przyczynić się do wyzwolenia świata.

Organizacja do której należał Gorgułow znana pod nazwą Mładorosów, utrzymywała bliższe stosunki z otoczeniem pretendenta do tronu rosyjskiego wielkiego księcia Cyryla Włodzimierzowicza. Gorgułow zdradzał objawy wzmoczonej pobudliwości, które były przypisywane jego przeżyciom z czasów wojny i rewolucji.

Inne znów pisma praskie twierdzą, że Gorgułow założył partję pod nazwą „wszechrosyjska narodowa partja chłopska zielonych“. W znalezionych zapiskach nakreślił on plan organizacji i wyznaczył sobie „skromną“ rolę dyktatora całej Rosji!

Odpowiedź na pytanie: szaleniec czy agent Sowietów — w obecnym stanie śledztwa nie można. Możliwe jest i jedno i drugie. Trzeba pamiętać, że Rosjanie są zdolni do rozumowania i czynów, które się ludziom o kulturze zachodniej nie mogą pomieścić w głowie. Słynny prowokator z 1905 roku Azef, to produkt tego zadziwiającego połączenia pierwiastków słowiańskich i mongolskich, w którym zanika absolutnie poczucie zła i dobra. St. Ro.

Zwycięstwo lewicy we Francji.

Kartel radykałów i socialistów rozporządza 330 posłami.

Paryż, 9. 5. (PAT.) Ostateczne wyniki wyborów dla całej izby deputowanych przedstawiają się następująco: komuniści zyskali 5 mandatów, republikanie 130, republikanie lewicowi 63, republikanie radykalni 61, radykałowie społeczni 150, republikanie społeczni 50, socjaliści 130, komuniści 10, komuniści dysydenci 11. Razem 610 mandatów. Ogólne zyski i straty są następujące:

Straty: komuniści 2, republikanie 14, republikanie lewicowi 33, republikanie radykalni 22.

Zyski: radykałowie społeczni 44, republikanie społeczni 2, socjaliści 19, komuniści i komuniści dysydenci 9.

Paryż, 9. 5. (PAT) Wczoraj odbyły się ściślejsze wybory w 358 okręgach wyborczych Francji i kolonii. Przesunięcie na lewo, jakie dało się zauważyć podczas pierwszych wyborów nietylko się utrzymało, lecz jeszcze wyraźniej zaznaczyło. Wzrost rozciąga się nawet na skrajną lewicę, gdzie socjaliści i komuniści zdobyli nowe mandaty.

Na 615 deputowanych ministerstwo spraw wewn. posiada obecnie dane, co do 610 mandatów, w tej liczbie 330 kartelowców, 259 umiarkowanych oraz 21 komunistów i komunistów dysydentów, nie biorąc w rachubę konserwatystów.

Podobny stan rzeczy zapewnia kartelowi wyborczemu lewicy większość 71 głosów. Opozycja poprzedniego parlamentu zamieniła się obecnie w większość. Radykałowie zyskali 44 mandaty, liczba socjalistów i republikanów społecznych zwiększyła się znacznie.

Rezultaty wyborów stawiają na porządku dziennym kwestję czy zwycięski w wyborach kartel lewicy utrzyma się również na terenie parlamentarnym, czy też nastąpią koncesje na rzecz in-

nych ugrupowań. W przyszłą niedzielę zbierze się kongres partii socjalistycznej celem przedyskutowania raz jeszcze sprawy udziału w rządzie.

Warszawa siedliskiem fałszowania pieniędzy.

Fabryka metalurgiczna zamieniona w mennicę. — Zgrany hufiec fałszerzy. — Łódź bogato zaopatrywana. — Pamiętano i o zagranicy. — Policja spada zbrodniarzom na karki.

Warszawa, 9. 5. (Tel. wł.) W ciągu ostatniej nocy zlikwidowała policja warszawska szeroko rozgałęzioną aferę fałszerską. Aresztowano około 50 fałszerzy i kolporterów podrobionych 20-złotówek i monet srebrnych 5-złotowych. Ostatnimi czasy zaczęły się zjawiać specjalnie w Łodzi całe masy podrobionych pieniędzy. Policja dolożyła wszelkich starań, ażeby nakryć fabrykę. Ustalono, że pieniądze fałszowano w Warszawie, a to nie w jednym miejscu, lecz w kilku miejscach.

Ostatecznie stwierdzono, że odlewania monet mieściła się w fabryce metalurgicznej Adolf Brombergera (dźwięk nazwiska żydowski) przy ul. Łuckiej. Policja przystąpiła do aresztowań dzisiejszej nocy. Ustalono, że kolporterzy rozpowszechniali podrobione pieniądze nietylko w kraju, lecz i zagranicą ze względu na wysoki kurs złotego i jego

mocną siłę nabywczą na giełdach zagranicznych.

Wykryta szajka i fabrykacja pieniędzy jest największą aferą fałszerską, z jaką policja miała do czynienia w ciągu ostatnich lat.

Kto będzie gubernatorem w Kłajpedzie?

Biuro Wolffa donosi z Kowna, że gabinet litewski przyjął dymisję gubernatora Kłajpedy Merkysa.

W kołach niemieckich obiegają pogłoski, że następstwo po pułk. Merkysie obejmie

PULKOWNIK SKIRPA,

litewski pełnomocnik wojskowy w Berlinie. Krąży również pogłoski o możliwości dymisji litewskiego ministra spraw zagranicznych — Zauniusa.

Skon Alberta Thomasa.

Atak apoplektyczny w toalecie restauracyjnej.

Paryż, 8. 5. (tel. wł.) Dyrektor międzynarodowego biura pracy w Genewie, były francuski minister Albert Thomas, uległ o północy z soboty na niedzielę w toalecie jednej z restauracji atakowi apoplektycznemu i wkrótce potem zmarł.

O godzinie 11 wieczorem wstąpił Thomas do restauracji, poprosił o kieliszek rumu, a po kilku łykach udał się do toalety. Długa jego nieobecność zwróciła uwagę kelnerów, którzy udali się do toalety, gdzie zobaczyli Thomasa, leżącego na ziemi. Przewieziono go do szpitala St. Lazar, gdzie lekarze stwierdzili śmierć.

Albert Thomas przybył do Paryża w sobotę celem wzięcia udziału w dzisiejszym głosowaniu do Izby deputowanych.

Warszawa, 9. 5. (tel. wł.) Prasa warszawska donosząc o nagłej śmierci Alberta Thomasa zaznacza, że był on wielkim przyjacielem Polski i dokładał zawsze wielkich starań dla utrzymania jak najściślejszych stosunków pomiędzy Międzynarodowym Biurem Pracy, a rządem polskim. Jeszcze w miesiącu maju br. miał Albert Thomas przyjechać do Warszawy, gdzie był już poprzednio kilkakrotnie.

Wybory we Francji.

W Alzacji zwyciężyli autonomiści.

Paryż, 8. 5. (PAT) Wybory w Alzacji, które po pierwszym głosowaniu do izby deputowanych zdawały się być pomyslnie dla obozu narodowego, przybrały nieoczekiwanie podczas ściślejszych wyborów w dniu dzisiejszym obrót następujący: katolicy autonomiści 5 mandatów, demokraci 2, katolicy narodowi, socjaliści autonomiczni, komuniści dysydenci po jednym mandacie. Ponadto wybrany został jeden kandydat niezależny.

Obóz autonomistów, grupa katolików autonomistów i autonomistów i komunistów dysydentów uzyskali razem 11 mandatów na 16.

Paryż, 8. 5. (PAT) Do godz. 22 wyniki wyborów do izby deputowanych były następujące: konserwatyści zero mandatów, republikanie 21, republikanie lewicowi 17, republikanie radykalni 16, radykałowie społeczni 24, republikanie społeczni 15, socjaliści 26, komuniści i komuniści dysydenci 9 — razem 128. Konserwatyści stracili 1, republikanie zyskali 2, stracili 1, republikanie lewicowi zyskali 4, stracili 15, republikanie radykalni zyskali 5, stracili 12, radykałowie społeczni zyskali 15, stracili 2, republikanie społeczni zyskali 7, stracili 4, socjaliści zyskali 15, stracili 1, komuniści i komuniści dysydenci zyskali 5, stracili 3.

Paryż, 9. 5. (PAT) Do godz. 23,45 obliczono 225 mandatów. Konserwatyści zyskali zero, republikanie 41, republikanie lewicowi 22, republikanie radykalni 25, radykali społeczni 46, republikanie społeczni 20, socjaliści 56, komuniści 6, komuniści dysydenci 9 — razem 225.

*

Dla ułatwienia Czytelnikom orientacji w wynikach wyborów, przytaczamy wyniki wyborów z ubiegłej niedzieli, kiedy to wybrano definitywnie 248 posłów (z ogólnej liczby 615).

Mandaty te rozdzieliły się następująco:

Prawica i centrum:

Konserwatyści 3
Unja rep. demokratyczna 44 (82)

Akcja dem. i społeczna 13 (28)
Demokracja ludowa 10 (18)
Republikanie lewicowi 37 (63)
Inne stron. centrowe 25 (93)

Lewica:

Stronnictwo radykalne i radykalno-socjalistyczne 63 (117)
Republikanie socjalni 5 (12)
Socjaliści francuscy 4 (13)
Socjaliści S. F. I. O. 40 (112)
Komuniści 4 (10)

(W nawiasie są podane ilości posłów w Izbie tuż przed jej rozwiązaniem).

Sesja parlamentu Rzeszy

Pół miljarda deficytu. — Wniosek hitlerowców.

(Od własnego korespondenta Dz. Bydg.)

Berlin, 9. 5. Dzisiaj o godz. 15 zbiera się po dłuższej pauzie parlament Rzeszy niemieckiej, na krótką czterodniową sesję budżetową. Uderzającym jest że budżet państwowy na rok 1932/33 nie jest jeszcze opracowany i że do tej pory preliminarz budżetowy nie został doręczony posłom. W łonie samego rządu toczą się nadal dyskusje na temat

wysokości budżetu wydatków poszczególnych resortów ministerjalnych i sposobu pokrycia przewidzianego deficytu w wysokości pół miljarda marek.

Mówią o wprowadzeniu nowego podatku w postaci tzw. podatku pogłównego od wszystkich zatrudnionych osób. Spłaty reparacyjne jak już donosiłem, nie zostały wstawione do budżetu. Preliminarz budżetowy ma być po ukończeniu poprzednio doręczony Radzie Rzeszy, a następnie parlamentowi.

Przedmiotem obecnych krótkotrwałych obrad będzie ekspozycja ministra skarbu Dietricha nad ustawą o pełnomocnictwach kredytowych dla stworzenia źródeł pracy (wypuszczenie pożyczki) premijowej na wzór polskiej dolarówki. Zabierze również głos sam kanclerz Rzeszy dr. Brüning w sprawie postawionego przez narodowych socjalistów wniosku o rozwiązanie Reichstagu. Odrzucenie tego wniosku przez obecną większość jest zapewnione, albowiem wyniki ostatnich wyborów wskazują aż nadto dobitnie, jakich należy oczekiwać rezultatów.

Niezwykle interesujące będzie stanowisko narodowych socjalistów wobec gabinetu Brüninga. Z zachowania się hitlerowców w parlamencie wysnuć będzie można wniosek o przebiegu zakulisowych rozmów między narodową partią socjalistyczną, a centrum w sprawie koalicji w Prusach. AR.

Śmiercionośny orkan.

Hanoi, 8. 5. (PAT) W pewnej części Annamu (kraj na półwyspie Indo-chińskim w Azji, pozostający pod protektorem francuskim) szalał gwałtowny tajfun. Komunikacja z okolicą, dotkniętą katastrofą jest przerywana. Liczba ofiar dochodzi do 500.

Krótko po zamachu w Paryżu.

Ciażko rannego prezydenta Francji Doumera przewożą autem do szpitala.

O chrześcijańskie zasady życia państwowego.

List pasterski ks. Prymasa Polski Hlonda.

(Ciąg dalszy.)

Współpraca Państwa z Kościołem.

Normalnym stosunkiem między Kościołem a Państwem jest **zgoda i współpraca**. Niczem nie można uzasadnić poglądu, jakoby Państwo nowoczesne nie mogło bez upokorzenia utrzymywać poprawnych stosunków z Kościołem. **Konkordaty**, zawarte po wojnie światowej świadczą o tem, że **dobry stosunek** jest także w chwili dzisiejszej teoretycznie i praktycznie możliwy i że nieporozumienia nie wynikają z konieczności państwowej ani z natury rzeczy, lecz z przyczyn przygodnych.

Uzależnienie Kościoła od Państwa

Psuje się ten dobry stosunek, gdy Państwo chce zaprząć Kościół do wozu swej polityki. Kościół wnosi w życie państwowe **wartości moralne**, których w takiej mierze nie daje żadna inna instytucja. Podnosi i podtrzymuje autorytet państwowy, broniąc jego pochodzenia z woli bożej. Rządzącym i obywatelom przypomina **zasady zdrowej etyki państwowej**, opartej na nieprzemijających pobudkach wiecznej moralności. Wychowując zaś wszystkich w **cnotach chrześcijańskich** i zwalczając niestrudzenie występki i zbrodnie, przysparza Państwu **wprost nieobliczalnych korzyści etycznych**. To oddziaływanie na moralność ludów może być większe lub mniejsze, zależnie od warunków, ale jest zawsze doniosłe i nie można go niczem zastąpić, bo „ani zewnętrzne środki Państwa, ani kary, ani piękność cnoty, ani narzucająca się ludziom konieczność nie mogą zapewnić zachowania porządku moralnego, lecz uzupełniać je trzeba autorytetem religijnym, któryby umysł oświecał prawdą, kierował wolą i ludzką ułomność łaską bożą umacniał, a autorytetem tym jest Kościół przez Chrystusa Pana założony¹⁾. Mimo ułomności ludzkiej, która tu i ówdzie akcję Kościoła obniżyć może, bije w nim niewysychające źródło łask bożych, a w życiu jego ujawnia się wiecznie uświęcające działanie Ducha św.

Spełnia zaś Kościół swoje posłannictwo tem skuteczniej, im jest **swobodniejszy**. Ilekroćby się Kościół miał uzależnić od Państwa i jego wpływów, ty-

lekoć obniżałaby się powaga jego i słabłoby jego oddziaływanie moralne. Kościół **poniżony do rzędu stowarzyszeń**, istniejących na prawie cywilnym, byłby Kościołem w ucisku. Kościół dworski czy rządowy staje się narzędziem zamysłów ludzkich i sługą ziemskich celów a tem samem **sprzeniewierza się swojej misji**, traci wpływ i powagę, a wtedy, jak o tem dzieje świadczą, i Państwo na tem **źle wychodzi**.

Utrudnianie posłannictwa Kościołowi.

Psuje się ten dobry stosunek, gdy Państwo ogranicza swobodę Kościoła i utrudnia mu jego posłannictwo. Nigdy to korzyści Państwu nie przysparza. Ilekroć **przykrych doświadczeń** w tym względzie przeszedł już Kościół w różnych krajach. Podejrzenia, utrudnianie pracy, podkopywanie powagi, intr-

gi, **nadzór policyjny** i tyle innych, nieraz mało szlachetnych sposobów przeszkadzania pracy Kościoła — to nieraz praktyki tych **kół wolnomyślnych i wolnomularskich**, które powodowane **chorobliwą nienawiścią do Kościoła**, gotowe poświęcić nawet bardzo wielkie wartości moralne narodu i kraju, byle klócić Państwo z Kościołem i **podrywać prace duchowieństwa**. Następstwa takiej polityki ponosi Państwo, któremu **laicyzm żadną miarą nie wynagrodzi szkód**, wynikających z umniejszenia moralnych wpływów Kościoła.

Rozdział Państwa od Kościoła

Ustaje ten dobry stosunek przez **zupełne zerwanie spójni** czyli przez tak zwany **rozdziel Państwa od Kościoła**. Jest to stan anormalny. Ilekroć **wypaczona myśl polityczna** doprowadza do tego błędu w krajach katolickich, **padają mroki** w życie państwowe a w sumienia obywateli wstępuje **rozterka i niepokój**. Kościół każde takie bolesne przesilenie **przetrwia**, bez szkody dla swego ducha i bez uszczerbku powagi, ale nie Państwo.

Prześladowanie Kościoła.

Nieraz dopuszcza Opatrzność, że Państwo występuje wprost **wrogo** przeciw Kościołowi i **prześladuje go**. Nic tak Kościoła nie oczyszcza, **jak ucisk**, i nie go tak szybko nie wyprowadza z pewnych stanów odrętwienia, jak **krew męczeńska**. Ale też nic nie świadczy dobitniej o **nieszczęsnem niezrozumieniu** wielkich jego zadań i potrzeb duchowych społeczeństwa, jak **błędna polityka** tych, którzy prześladowają i zwalczają Kościół **jako wroga politycznego**. Prześladowanie jest dla Państwa smutną kartą w dziejach, dla Kościoła ciężką, ale wielką i świętą godziną.

Kościół stała ostoją instytucji Państwa.

Kościół będzie w **każdym razie** podpierał Państwo i bronił jego powagi. Nawet wtedy, gdy swych **praw przeciw Państwu broni**. Nawet wtedy, gdy go Państwo **ciemieży**. W katakumbach czy w katogach, na wygnaniu czy w solowieckich kaźniach, **Kościół cierpiący** ofiarować będzie swój ból i krew za **prawdziwe powodzenie** państw i za **ideę bożą** w narodach.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

¹⁾ Pius XI, Encyklika „Casti connubii”.

Kandydaci do prezydentury w Stanach Zjedn.

O godność prezydenta Stanów Zjednoczonych walczyć niebawem będą dotychczasowy prezydent Hoover (górną lewo), obok kandydat partii demokratycznej Al. Smith. Doł lewo Franklin Roosevelt, gubernator Nowego Jorku, kandyduje także z ramienia demokracji. I nareszcie Garner, kandydat kompromisowy demokracji, gdyby ta ani na Smitha, ani na Roosevelta zgodzić się nie mogła.

Mieczysław Jarosławski.

Miss i Murzyn

POWIEŚĆ EGZOTYCZNA.

(Ciąg dalszy.)

— Jakto? Dla mnie i dla ciebie niewiadomy? — łysnął Chińczyk chytrze przez szkła swych wielkich okularów, ujmując swego przyjaciela łagodnym ruchem za rękaw i przynaglając do zajęcia miejsca obok siebie.

— Szlachetny mandarynie, jeżeli w ten zbyt łatwy sposób chcesz zadowolić pożądaną ciekawość, toś zapewne zbyt przecenił naiwność twojego przyjaciela, który dopiero wtedy wyjawia ci swoje przypuszczenia co do osoby mordercy, kiedy się przyznasz, że spryt twój o całą głębokość oceanu indyjskiego jest płytszy, niż tego, który w tak szlachetnych zwykły do ciebie przybywać zamiarach.

Ze zaś Tsiń-Lu-Kiang bardziej był wstrzemięźliwy i ostrożny, niż dbający o pozory zaszczytów, przeto, nie namyślając się długo, kapitulował w tych słowach:

— Jeżeli udzielenie mi tej wiadomości jest ci na tyle potrzebne, na ile wycpanie pustego mego mieszkania potrzebne jest szczerzej dłoni twojej, wtedy rad jej wysłucham, nie wątpię bowiem, że nie powierza się przyjacielowi wielkiej tajemnicy, skoro niema się wyraźnego w tem interesu.

— Czcigodny przyjacielu — z kolei przemówił lord d'Abernoon — wielką mnie przejmuje radością i uznaniem dla ciebie fakt, żeś się tak przejął sprawą ową, co ze swej strony napędza mnie otuchą i wiarą w jej powodzenie.

— Jesteśmy na najlepszej drodze — skłonił uprzejmie głowę Chińczyk — słucham cię więc, przeznaczony synu drugorzędnych Cesarów.

Wobec tego oświadczenia lord d'Abernoon zaczął tajemniczym głosem, uważnie obserwując zmianę wyrazu twarzy przyjaciela:

(54)

— Osoba, która dokonała tej ohydnej zbrodni, pozostawała w najbliższym kontakcie z tobą, o urodzajne drzewo cytrynowe!

— Czyżbyś ty nią miał być, spróchniała palmo kokosowa? — zdziwił się Tsiń-Lu-Kiang, a na twarzy jego ukazało się nagle pięknie wymodelowane uczucie przerażenia i ubolewania.

Lord d'Abernoon zacisnął zęby. Przewrotność Chińczyka nie miała granic.

— Szlachetny mandaryniku! Jesteś podobny z tego pytania do pewnego zwierzęcia, które przypadkowo raz będąc z koniem w zaprzęgu, zaczepiało wszystkich przechodniów pytaniem: czyż nie widzicie, jaka dobrana z nas para, nawet uszy mamy podobne, choć moje piękniejsze są, bo dłuższe.

Tsiń-Lu-Kiang pokiwał obsadzoną na tykowanej szyi małą główką i zlekka uderzył w dłoń, co miało znaczyć, że porównanie bardzo mu się podobało.

— Nieporównany dyplomato, z podziwem konstatając twoje zdolności dyplomatyczne. O niczem bowiem nie wiesz, a radbyś się dowiedział odemnie. Czy nie moglibyśmy jednak teraz przejść już do interesu, skorośmy intencje nasze w tak politycznej rozmowie doskonale wyrozumieli?

— Jeżeli uważasz, zgniła cytryno, że ceremonjom chińskim stało się już zadość przez zużycie dla określenia twego dostojęstwa, mądrości i szlachetności całego słownictwa waszego śmierdzącego kraju, przeto przystępuję do rzeczy. Zbrodniarza trzeba jaknajprędzej usunąć, bo złapany przez władze wpakuje cię w ciężką kabałę.

— Mnie? — filuternie zapytał Tsiń-Lu-Kiang. — Cóż mogą mieć wspólnego ze zbrodniarzem, osoby którego nawet nie domyślałam się, a którego ty zapewne znasz doskonale, o czem mnie odrazu przekonało twoje zdenerwowanie, pokrywane sztuczną tajemniczością.

Lord d'Abernoon nie mógł się już powstrzymać. Jednym ciosem postanowił dobić swego przyjaciela.

— Tyś to bowiem, stryczku surowcowy, rajfurował maharadżę ową miss, która to sprawka łączy chwila może wyjść teraz na wierzch przy badaniu ostatnich czasów życia maharadży.

— Miss!? — pisnął Chińczyk. — Więc w mądrej twej głowie zrodziło się przypuszczenie, że to ona zadusiła maharadżę?

— Zadusiła? — zdziwił się lord d'Abernoon.

Tsiń-Lu-Kiang zrzęczniejszem cieniem odparował gwałtowny atak lorda d'Abernoon.

— Czy nie wiesz o tem, że maharadża został zaduszony rękoma?

— Tej miss?

— A właśnie! — podniósł Chińczyk na znak tryumfu palec do góry. — Nie miss jednak to uczyniła, tylko...

— Tylko? — napięciem słuchał lord d'Abernoon, zapominając już teraz o przedsięwziętej ostrożności.

— Tylko ten bawół-murzyn, który i mnie o mało nie udusił, — drgał oburzeniem Tsiń-Lu-Kiang na wspomnienie o Jimie.

— Jaki znów murzyn? — porwał się ponownie z miejsca lord, chwytując Chińczyka za atlasowy etodat.

— Widzę, że makówka pusta wyrosła ci zamiast głowy. Chcesz ratować mnie, a sam jesteś o centymetr od stryczka. Posłuchaj. Sir Alcock, murzyn i miss jechali aeroplanem. Alcockowi zabrakło aeroplan, miss kazała mi złapać i usunąć, żeby nie upominała się o aeroplan i sir Alcocka. Jak ci wiadomo, podarowałem tę miss maharadży i prosiłem żeby ją przytrzymała w Dapur, co też chętnie dla mnie, jako przyjaciela swego, uczynił, choć prawdę mówiąc, wiele mnie to kosztowało, bo cóż taka miss? — nadawała się zaledwie na statystkę do dworu maharadży.

— Jak zwykle, prawda cię bodzie, więc jej unikasz — przerwał mu z oburzeniem lord d'Abernoon. — Wiem przecież, że wspaniałe polowania i zabawy, jakie urządzał maharadża, były wyłącznie dla miss. Ponadto był do tego stopnia niebezpiecznie nią zajęty, że to wywołało poważne nieporozumienia pomiędzy nim a kierownikami ruchu wyzwolenczego Indji. Ani na chwilę więc nie wątpię, że ten stan rzeczy musiałeś w lichwiarski sposób wyzyskać.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Z GDYNI I WYBRZEŻA.

Proces Kotlińskiego i towarzyszy już wyznaczony.

Jak się dowiadujemy u miarodajnego źródła, rozprawa w głośnej sprawie nadużyć przy budowie poczty i dworca gdynińskiego, w której główną rolę odegrali Kotliński i Mikulski, wyznaczona została, po całorocznym prawie śledztwie, na 18 maja o godz. 9-tej w sali rozpraw nr. 4.

Rozprawa ma przypuszczalnie potrwać około dwa tygodnie.

Nie dano jej się przyzwoicie ubrać.

Ma Łódź swoich fachowców wolnego przemysłu, ma Warszawa swoich specjalistów od rozmaitych „grand” i kombinacji, więc i mieszkanka Starogardu, niej. Małgorzata Makowska, zajmująca się czasem szlachetną sztuką przerabiania starych koczodonów starogardzkich na „powabne” Puffyfarki, przy pomocy szminek, ondulacji i innych kunsztów swego zawodu, uznawszy zawód ten za dający jej zbyt małe pole do rozwinięcia jej talentów i zaspokojenia wysokich aspiracji, przybyła do Gdyni dla wypróbowania swoich zdolności i roznieśienia sławy swojego miasteczka. Jako pierwszy konieczny warunek do wystąpienia na szeroki świat potrzebna jej była odpowiednia garderoba damska. Przyjechała więc do Gdyni i wprowadziła się jako sublokatorka do p. Kwietniakowej, u której mieszkała również p. Tarnogorska.

Uważając, że gospodyni jej, jak również i współlokatorka mają za wiele toalet, w czasie ich nieobecności zabrała je sobie na pamiątkę krótkiej przyjemności wspólnego mieszkania i wyniosła się na dalsze popisy do Gdańska.

Niestety, eskapada się nie udała, gdyż w Tezewie na punkcie granicznym zapoznana się z czułą opieką „niebieskich stróżów”, którzy zaprosili ją do powrotu do Gdyni, razem z jej zdobytymi płonami, gdzie teraz jej zapewne zaśpiewają starą piosenkę: „Małgorzatko Małgorzatko masz ty minę rzadką”...

Z działalności Komitetu Morskiego L. O. P. P.

Wynik konkursu modelarskiego, który się odbył dnia 3 maja w Gdyni, jest następujący:

Do startu stanęło 12 i to z Gdańska 4, z Gdyni 5, z Wejherowa 3.

Pierwszą nagrodę zdobył Stanisławski Franciszek, uczeń gimnazjalny z Wejherowa (111 punktów). Drugą nagrodę Stanisławski Herbert, również uczeń gimnazjalny z Wejherowa (p. 96). Trzecią nagrodę Detda Bronisław, uczeń szkoły powszechnej z Gdyni (p. 88). Czwartą nagrodę Leszczyński Władysław, uczeń gimnazjalny z Gdyni (p. 87). Piąte miejsce uzyskał Pokrywka, uczeń szkoły powszechnej z Gdyni (p. 70). Szóste Olszewski Antoni, Gimnazjum Polskie Gdańsk (p. 61).

Po skończonym konkursie nagrody wręczył z ramienia Komitetu Morskiego LOPP. rtm. Kopaczyński.

Zredukowany policjant uczestnikiem napadu na listonosza.

Wilno. Przy ul. Kalwaryjskiej w Wilnie dokonano napadu rabunkowego na listonosza pieniężnego Antoniego Cybulskiego. Gdy po wypłaceniu jednej z adresatek pewnej kwoty wychodził on z jej domu, mając w torbie jeszcze 10700 zł, w klatce schodowej rzuciło się na niego dwóch drabów, ukrytych w kącie pod schodami.

Jeden z napastników trzymany w rękę tasakiem wymierzył mu cios w głowę, lecz Cybulski odskoczył błyskawicznie. Tasak zleka tylko zadrasnął go. Drugi napastnik w tej chwili chwycił go za gardło i zaczął dusić, podczas gdy tamten opryszek wydarł mu torbę z pieniędzmi.

Zamieszkały w pobliżu fryzjer, usłyszawszy krzyk i szamotanie, wybiegł na pomoc, a wówczas bandyci rzucili się do ucieczki. Fryzjer i przygodni przechodnie dopędzili jednego z nich, Stanisława Nurkowskiego, przybyłego niedawno z Łodzi, drugi napastnik zdołał zbiec.

Autor „Serca” doczekał się pomnika

W maju br. zostanie odsłonięty w Onoglia pomnik Edmunda de Amicis'a, słynnego autora powieści dla młodzieży p. t. „Serce”, która doczekała się wydań w językach egzotycznych, jak sjamski, japoński i chiński. Jednocześnie przy tej okazji grono wielbicieli de Amicis'a urządzi wystawę pamiątek rękopisów i tłumaczeń dzieł powieściopisarza.

Pierwszą nagrodę w formie pięknie opracowanej książki pod tyt. 25.000 klm ponad Afryką Skarżyńskiego, ofiarował Komitet Morski LOPP. w Gdyni; drugą nagrodę (książka pod tyt. „Zwycięzcy przestworzy”) ofiarował p. N. Niemierkiewicz; trzecią i czwartą nagrodę w formie książeczki oszczędnościowej z zawartością 10 zł w każdej, ofiarowała miejscowa Kasa Oszczędności.

Konkurs Wojewódzki w Toruniu, gdzie ubiegać się będą o miejsce na krajowy konkurs modeli latających w Warszawie.

Ruch statków w porcie Gdyni z dnia 28 na 29 kwietnia.

weszło 8 statków, a to 3 szwedzkie i po jednym duński, norweski, niemiecki, angielski i estoński, które przywiozły ryż dla Łuszczarni 7.200 ton;

wyszło 13 statków, a to: 4 polskie, 3 szwedzkie, po 2 duńskie i fińskie, 1 niemiecki i 1 norweski, które wywiozły 15.616 ton węgla, 1904 ton soli, 572 ton drobnicy i 15 ton ryżu oraz 83 pasażerów.

Z dnia 30 kwietnia na 1 maja

weszło 18 statków, a to: 8 szwedzkich, 3 niemieckie, po dwa polskie i norweskie, i po 1 lotewski, estoński i gdański, które przywiozły 249,5 ton złomu, 26,5 ton drobnicy;

wyszło 10 statków, a to: 4 szwedzkie, po 2 niemieckie i polskie, po 1 duńskim, estońskim i gdańskim, które wywiozły 15.516 ton węgla, 150 ton fosfatu, 27,5 drobnicy i 10 ton pomarańcz.

Za redakcję tego działu odpowiedzialny: Mieczysław Miśtał, Gdynia, Świętojańska 1232.

Konkurs młodych śpiewaków w Warszawie.

W dniach od 15 do 24 czerwca br. odbędzie się w Warszawie w Teatrze Wielkim i w Filharmonji Warszawskiej pierwszy ogólnopolski konkurs śpiewu solowego urządzony staraniem Towarzystwa Przyjaciół Muzyki i Opery Narodowej. Do konkursu dopuszczeni zostaną artyści i adepci, którzy nie przekroczyli 30 roku życia. Jury konkursu stanowią wybitni znawcy muzyczni i dyrektorowie wszystkich oper polskich. Nagrody konkursowe łącznej wartości pięciu tysięcy złotych, ufundowane zostały przez Ministerstwo W. R. i O. P., prezydenta m. Warszawy, Filharmonję Warszawską, Polskie Radio, Biuro podróży „Orbis”, osoby prywatne i przez T. O. N. Laureaci otrzymują

możność otrzymania engagement w operze, lub będą mogli ukończyć bezpłatnie naukę w „Studjum Operowym” T. O. N. u. Z ich grona może zostać wyłoniony polski śpiewacz zespół reprezentacyjny, który wyśle T. O. N. na zawody międzynarodowe do Wiednia.

Dyrekcja T. O. N. u Warszawa, Teatr Wielki, Senatorska 21 przyjmuje do dnia 1 czerwca rb. zgłoszenia kandydatów, którzy korzystają z ulg w kupnie biletów kolejowych i mogą uzyskać tania pomieszczenie w Warszawie.

Biały ludożerca wysłał krew dziecka.

Z Barcelony donoszą, że w pobliżu miasta Tarrasa dokonano strasznego mordu na 3 miesięcznym dziecku. Mordercą jeset pewien 24-letni młodzieniec, który po zamordowaniu dziecka wysłał jego krew i zbiegł. Zabójstwo to wywołało niesłychane oburzenie wśród ludności. Zbrodniarz oświadczył przed pewnym czasem, że jest przekonany, że los jego zmieni się na lepsze z chwilą gdy napije się krwi ludzkiej.

Tajemniczy samochód zapchany sacharyną.

Łódź. Policja powiatowa patrolująca szosę prowadzącą do Łodzi natknęła się około wsi Wola Kamocka na tajemniczy samochód osobowy IK 47143, którym jechali obywatele niemieccy, Anton Bohm i Aleksander Russen, zamieszkałi w Bytomiu.

W czasie skrupulatnej rewizji wykryto w skrytkach wozu wielkie ilości sacharyny kryształowej wartości ponad 15.000 złotych, przemyconej z Niemiec.

W wyniku przeprowadzonego dochodzenia ustalono, że auto należało do dobrze zakonspirowanej bandy przemytników, która ma swoją centralę na niemieckim Górnym Śląsku. Zatrzymanych w samochodzie osadzono w więzieniu, zaś sacharyna i samochód uległy konfiskacie.

Polacy za kordonem.

Organista polskiej parafji katolickiej w Ugoszczy pow. Bytów na Pomorzu pruskim, Ignacy Wróbel został usunięty ze swego stanowiska tylko dlatego, że jest Polakiem.

W dążeniu do zaczerpania wszelkich sław polskości na pruskim Pomorzu wsch., rząd pruski zmienił, pomimo protestów ludności polskiej, nazwę wsi Oslawa Dąbrowa w powiecie bytowskim, brzmiącą dotychczas „Oslawdamerow”, na „Rudolfswald”.

Wieś ta stała się znaną powszechnie przez napad 400 stahlhelmowców na zabawę dzieci polskich w r. 1930.

Wydana przez radcę ministerjalnego Rathenaua broszurę przeciwko mniejszości polskiej p. t. „Polonia irredenta” wykorzystuje prasa niemiecka do nowej kampanji antypolskiej, w której powtarza szereg kłamstw i paszkwilów.

Maj w życiu Sanacji.

Rozruchy majowe w roku 1926.

i po 6 latach znów rozruchy w maju, ale już w takiej formie.

Niewesoła wiosna rolników pomorskich

Niewesołe są u nas na Pomorzu nastroje wiosenne. Choć nareszcie jest niby pogoda, lecz zimny wiatr daje się jeszcze porządnie w znaki. Wiosna to nadzieja! Tak prawda, i myśmy się ludzi, że z wiosną kochaną przyjdzie lepsza doła. Niestety, rolnicy pomorscy zwykle ruchliwi, zapobiegliwi, pewni siebie, tracą prosto ochotę do pracy, do życia. Panuje między nimi apatia, zniechęcenie, a na dobitkę jeszcze dowiedzieli się, że w tym roku pożyczek na zasiewy nie będzie się udzielało. Wobec tego niejednym grozi zupełna ruina, a żadne pożyczki do zatykania naprędcie najgorszych dziur nie pomogą. Przychodzi komornik, zabiera resztę chudoby i jak na szyderstwo i pośmiewisko, sprzedaje za parę groszy krwawą pracę rolnika.

Wiemy, że Pomorze posiada wysoką kulturę rolną, więc tembardziej zasługuje na opiekę i pomoc władz, lecz u nas dzielnice zachodnie się ignoruje. W tym roku leży 25% ziemi odłogiem, a w przyszłym napewno każdy będzie tylko tyle siał, ile wystarczy dla wyżywienia rodziny. Opowiadają sobie, że w pewnym powiecie na Pomorzu udziela się pożyczki wiosennej, ale tylko tym, którzy przystąpią do „Bebe”. Ciekawam, czyby wszyscy rolnicy otrzymali pieniądze, gdyby z całego powiatu gro-

madnie wstąpiono w szeregi stronnictwa, które kosztem jednych wspiera drugich i to całkiem nieprawdnie i niesprawiedliwie, gdyż jesteśmy wszyscy równymi obywatelami naszej kochanej, choć obecnie biednej ojczyzny.

Trochę ożywienia wprowadzili kupcy, skupujący kartofle na eksport do Anglii i Belgii; muszą to być zdrowe, starannie przebrane ziemniaki, aby wytrzymały tak daleką wędrowkę. Coraz częściej pojawiają się żydki pejsate, którzy już nie z tobołami, ale furmankami rozwiozą towar i prawie bez przemocy wytkają go rolnikom, szkodząc bardzo naszym kupcom, którzy muszą opłacać szalone podatki i uginają się pod ciężarem różnych świadczeń.

Bezrobocie trwa nadal, nie zmalało, pomimo odezwy, aby ziemianie nie przyjmowali robotników sezonowych z innych dzielnic.

Codziennie przyjeżdżają gromady młodych kobiet i mężczyzn, między którymi są i mądralcy, którzy naprzykład nie mają zielonego pojęcia, co to jest Pomorze. Proszę posłuchać: Taki sobie kawaler z piórkim przy kapeluszu, głowa zadarta aż hej, który kupując coś, zamiast: proszę, mówi:

— „Dawać mi to lub owo” — pyta mnie, daleko tu jeszcze na Pomorze? Nie wierze sama sobie, zdaje mi się, że niedobrze słyszę i wyja-

śniam, że przecież znajduje się w centrum Pomorza. Na to ów, jegomość oburzył się i powiada: „Co też mi powiadacie, przecie na stację mają po nas przyjechać konie i zawieźć na Pomorze”. Wobec tego w Galicji czy Kongresówce, Pomorze to folwark lub majątek, do którego jedzie się na zarobek. Smutne, lecz prawdziwe. Oto drobny przykład, a ile jeszcze innych możnaby przytoczyć. Cóż potem dziwić się, że zagranicą w Anglii lub Ameryce zadawane są naszym wychodźcom podobne pytania jak: czy Warszawa leży w Rosji?

Oto kultura, którą niejedni panowie z dzielnic wschodnich się szyczą, a którzy, przychawszy na Pomorze obejmować urzędy, nie znali najprymitywniejszego urzędzenia domowego, cały swój dobytek przywieźli w przesiedlonych lub kieszach, dziś pokupili sobie kamienice, wille etc., lecz o tem ci panowie zapomnieli, o tem się dziś nie mówi. Ich stan moralny też bardzo dużo wymaga, na to co zasiadziali Pomorzanie sobie nie pozwolą z punktu etycznego, społecznego czy religijnego, pozwalają sobie ci panowie przybysze, którzy swym traktowaniem i postępowaniem zrażają współrodaków. A biada, jeśli podwładna takiego pana jest kobieta!

A kwestją najbardziej bolesną to to, że prawie wszystkie urzędy państwowe na Pomorzu obsadza się przybyszami z Galicji, Kongresówki i Kresów, pomimo, że i u nas jest dużo umysłowych bezrobotnych. I dużo jeszcze, dużo możnaby o tem pisać, co boli naród pomorski, lecz do tego jeszcze wróć.

Patryjotyzm do Sasa — a praktyka do lasa.

Jak Briand lokował swoje kapitały.

Briand był jednym z bardzo czynnych apostołów produktywnego i obywatelskiego lokowania kapitałów przez Francuzów. Na konferencjach międzynarodowych, zajmujących się światowym kryzysem, ostro potępiał i kryzys zaufania i panikę walutową i w szczególności **chowanie pieniędzy w pończochach**. Potem Briand umarł i zaczęło się zwyczajne postępowanie spadkowe. I co się okazało?

Oto, że pozostawiony kapitał wynosił około 2 miliony franków, ale z tego tylko połowa w bankach. Drugą połowę Briand wycofał z kas publicznych i papierów wartościowych, **chowając tę poważną sumę... w skrytce domowej**.

Pod tym względem zapewne Briand łatwo pogodziłby się z Alfonsem hiszpańskim, którego patryjotyczny kodeks honorowy dziwnie zawiódł na punkcie lokaty kapitałów. Szczególna rzecz, że **wyżej od nich stał ostatni car Rosji Mikołaj**. Gdy w czasie wojny japońskiej i przy pierwszych ruchach rewolucyjnych przerażeni magnaci rosyj-

scy masowo przenieśli swe kapitały do Londynu, Mikołaj postąpił odwrotnie, uważając, że jest to jego obowiązkiem. Podobnie w roku 1917 wytrwał na miejscu, jakkolwiek w początkach rewolu-

cji mógł jeszcze uciec za granicę. Praktycznie oczywiście nie postąpił, ale z ogłoszoną przez siebie teorią pozostał w zgodzie. A to jest może najważniejsze.

Mord rabunkowy w kościele.

W Liverpoolu rozegrał się krwawy dramat. 40-letnia wdowa, Grace Thomas, była uczennicą organisty kościoła unijnego. Ostatnio utworzyła, jak zwykle własnym kluczem drzwi kościelne i weszła na chór, aby ćwiczyć na organach. Wkrótce potem wpadł do domu zakrystjania pewien mężczyzna z wiadomością, że wdowa została zabita w domu Bożym. Zakrystjan pobiegł w towarzystwie dwu policjantów i znajomego szofera do kościoła. Na posadzce, na ławkach i na ambonie widniały krwawe ślady, ale ofiary napadu nigdzie nie można było znaleźć.

Policjanci opuścili kościół, aby rozpocząć poszukiwania poza jego obrębem w nawie zaś pozostał po chwili tylko sam szofer. Przeszukał on jeszcze raz wszystkie zakątki i nagle usłyszał rzęzenie. Zorientowawszy się, skąd ono

dochodzi, szybko otworzył kraty, ogradzające rury centralnego ogrzewania, **na których leżała kobieta**. Była ona okropnie poraniona i oszpecona. Leżała na twarzy, a nogi miała wygięte w

Radjo w walce z bandytyzmem.

W Ameryce zwlekano dość długo, zanim zdecydowano się robić użytek z radia w celu **ścigania bandytów w wielkich miastach Stanów Zjednoczonych**.

Dopiero niedawno dwa największe towarzystwa amerykańskie rozporządzające 120 rozgłośniami, połączonymi organizacyjnie w dwa łańcuchy, „niebieski“ i „czerwony“ utworzyły specjalną służbę gończą dla tępienia bandytyzmu drogą bezdrutową. W roku u-

tył. **Brak zegarka i bransolety świadczył o napadzie rabunkowym**.

Wczynie dokładniejszej rewizji na miejscu wypadku odkryto śrubociąg, cały pokryty krwią. Było to pewnie narzędzie, którym bandyta dokonał okropnego czynu. Ślady krwi prowadziły od ambony, przytykającej do chóru, aż do krat, za którymi leżała porzuciona ofiara. Widocznie **napastnik włókł ją od organów do tego kąta, w którym chciał ją ukryć na razie przed ludzkim wzrokiem**.

W rezultacie śledztwa aresztowano niejakiego Johna Dyera, którego silnie obciążają okoliczności.

LITOŚCIWY.

— Dlaczego nie starasz się o jaką pracę?

— Uczucie ludzkości nie pozwala mi zabierać pracy innym w okresie takiego bezrobocia.

Statystyka więzień w Polsce.

36.000 osób za kratami więziennymi.

Jak wynika z ostatnich danych statystycznych, w Polsce istniało w roku ubiegłym 346 więzień, w tem 322 więzienia mieszane, 20 więzień specjalnie dla mężczyzn, 1 dla kobiet, oraz 3 dla nieletnich.

Więzienia te pomieścić mogą ogółem 36.180 osób. w tem więzienia mieszane 28.098 osób, więzienia dla mężczyzn 7.412, więzienia dla kobiet 200 oraz więzienia dla nieletnich 470. Według obliczeń na dzień 1 stycznia br. we wszystkich więzieniach w Polsce znajdowało się 26.130 osób, w tem 32.660 mężczyzn oraz 3.164 kobiety. Liczba więźniów karnych wynosiła 22.930 osób, resztę zaś tj. 13.200 osób stanowili więźniowie śledczy. Z ogólnej liczby więźniów było 4.160 więźniów politycznych.

Do szkół więziennych uczęszczało 5.705 osób.

*

Rządy dzieci w Turcji.

Od trzech lat zaprowadzono w Turcji zwyczaj, że **ostatni tydzień kwietnia poświęcony jest całkowicie dzieciom**.

W tym roku wprowadzono ciekawe doświadczenie. W ciągu tygodnia uczniowie od 10-ciu do 14-tu lat obejmują urządowanie we wszystkich oficjalnych instytucjach. Dzieciom obojgu płci powierzono nawet takie odpowiedzialne stanowiska, jak — gubernatora w Stambule i naczelnika policji. **Wszystkie rozporządzenia dzieci muszą być spełnione natychmiast**.

Wyżsi urzędnicy mają tylko śledzić, by wydawane rozporządzenia nie przedstawiały niebezpieczeństwa publicznego i nie naruszały praw o porządku.

Doświadczenie to wprowadzono w celu rozwinięcia w dzieciach **poczucia obowiązku państwowego** i zrozumienia potrzeb społecznych.

Spadkobierca Kreugera.

Naturalnie nie spadkobierca jego majątku, tylko skandali i długów po tym wielkim oszustwie. Mianowicie dyrektorem koncernu zapalczanego po Kreugerze został mianowany Gabriellson Göteborg. On ma sprawy trustu doprowadzić do porządku. To będzie jednak trochę trudno. Bo ani długów, zostawionych przez Kreugera, nie zapłaci, bo nie ma z czego, ani jego **pszustw nie pokryje**.

Wilk w baraniej skórze.

Sowiety, głoszące pokój ludziom dobrej woli, czynią najgwałtowniejsze przygotowania do wojny. Oto obrazek z Czerwonego Placu w Moskwie: olbrzymia armata na gasienicowych płozach, podobno jedno z najokropniejszych narzędzi niszczycielskich, na jakie w ostatnich latach zdobyła się technika wojenna.

Tak bywa, gdy staruch żeni się z młodką.

Tragedja wiedeńskiego profesora.

Wstrząsająca afery samobójcza budzi obecnie żywe poruszenie w Wiedniu. Oto znany muzyk prof. Jan Klein udał się onegdaj do Weidlingau, gdzie ze strzelby odebrał sobie życia, bawiąc w gościnie u swych przyjaciół, niejakich Skulników. Pomoc lekarska okazała się spóźniona, gdyż **strzał, skierowany w głowę, spowodował rychłą śmierć**. Bliższe szczegóły tego samobójstwa nie są dokładnie znane, lecz w Wiedniu krąży na ten temat następujące pogłoski:

Prof. Klein, liczący w chwili rozpaczliwego czynu lat 60, ożenił się przed trzema laty z dziewczyną niezwyklej urody, rokującą wielkie nadzieje skrzypaczką Trudą L. Jak oświadcza ją w tajemniczeni — małżeństwo to nastąpiło wśród ciekawych okoliczności. Oto dziewczyna ta zakochała się w profesorze i oznajmiła mu, że **musi zostać jego żoną**. Gdy znacznie od niej starszy profesor nie chciał się na to zgodzić, choć żywił dla swej uczennicy szczere i

gorące uczucie — Truda zagroziła mu samobójstwem. Doszło zatem do małżeństwa, które z początku było bardzo szczęśliwe...

W ostatnich jednak miesiącach krewni, przyjaciele i znajomi zauważyli wielką zmianę w usposobieniu i zachowaniu prof. Kleina. Wesół zazwyczaj i jowialny, syjący żarcikami i anegdotalami, **stał się ponurym, młeczającym i zamyślonym**. Ludzie są zbyt sprytni, aby nie dotrzeć rychło do tajemnicy czyjegoś zmartwienia. Zaczęto mówić

o tem, że młoda i piękna żona profesora zdradza go z pewnym znanym aktorem wiedeńskim, p. A. Widocznie w pogłoskach tych musiało być dużo prawdy, skoro nagle profesor, cieszący się mimo 60 lat doskonałym zdrowiem i znajdujący się w **zupełnie dobrych warunkach materialnych, pozabawił się życia**...

Prof. Klein napisał tylko przed śmiercią krótki list do pp. Skulników, przeprasząc ich za swój czyn, nie wyjaśniając jednak jego motywów.

Niezwykły zakład.

Niezwykły zakład stanął pomiędzy dwoma kupcami w amerykańskim mieście Luizjanie. Treścią zakładu było pytanie: **Czy państwowy budynek w Luizjanie będzie stał jeszcze na dziśniejszym miejscu, za lat 500, a więc w roku 2432?** Jako wkładkę złożyli obydwaj zakładowicze po dwa i pół dolara

składki w banku narodowym. Mają oni nadzieję, że z tych pięciu dolarów urosnie w ciągu 500 lat milionowy kapitał. Wyplata tej sumy ma nastąpić spadkobiercom tego, który wygra zakład. Gdyby nie było żadnych spadkobierców, pieniądze te mają być przekazane instytucjom dobroczynnym.

NIE RYZYKUJECIE Waszego mienia i UBEZPIECZAJCIE się choć nisko OD GRADU

STATNIE WIADOMOSCI

Ze spraw inwalidzkich.

Warszawa, 8. 5. (PAT) W dniu 8 bm. odbył się zjazd rady głównej związku inwalidów wojennych Rzplitej Polskiej. Po przyjęciu do wiadomości sprawozdania z działalności zarządu głównego i zatwierdzeniu bilansu, uchwalono zwrócić się do rządu, ażeby złożył postanowienia ustawy inwalidzkiej.

Budżet na zasadzie dekretu.

Berlin, 9. 5. W kołach parlamentarnych coraz bardziej ustala się pogląd, że rząd Rzeszy chcąc uniknąć długotrwałej dyskusji nad budżetem i nad nowymi pomysłami fiskalnymi, wprowadzić ma budżet na rok 1932-33 ponownie w drodze dekretu prezydenta Rzeszy na podstawie art. 48 konstytucji. Rząd spodziewa się, iż wniesione przez opozycję wnioski o votum nieufności dla rządu zostaną z małą większością odrzucone.

Cały ciężar wewnętrzno-politycznych rozstrzygnięć przeniesiony zostanie na okres po Zielonych Świątach, tak ażeby jeszcze przed konferencją lozańską nastąpiło dostateczne wyjaśnienie sytuacji pod względem, kto ma prawo do zastępowania społeczeństwa niemieckiego w tej historycznej — jak się Niemcom wydaje — konferencji lozańkiej.

AR.

Podziękowanie. Pan profesor Michał Łubiński z Bydgoszczy napisał dla członków Tow. Powst. i Wojaków i jego Klubu Sport. „Promień”, utwór sceniczny pełen poezji w trzech aktach, pod tytułem „Dzwony Wielkanocne”. Urozmaicony był ten utwór przez włączenie węgla tańcy i śpiewów ludowych, układu i kompozycji utalentowanej pani Heleny Łubińskiej, żony autora „Dzwonów Wielkanocnych”, która podjęła się również reżyserji tej sztuki. Sala podczas przedstawienia była przepelniona i, mimo niskich cen za bilet wstępu, odpowiednich do bezrobotnych czasów, delegacja złożona z żony autora p. profesorowej Łubińskiej, przewodniczącej K. S. Promień hr. Rzewuskiej i prezesa Tow. Powst. i Wojaków Bielawy - Skrzetusko druha Górniewicza, wręczyła ks. superjorowi dr. Mosce 1045 zł, przeznaczone na cele kościelne. Przewielebny ks. superjor przyjmując z wdzięcznością dar parafjan polecił delegacji podziękować w jego imieniu najserdeczniej wszystkim członkom K. S. Promień, którzy tak gorliwie brali udział w przygotowaniach do

przedstawienia i przez to dobrze się wywiązali z swych ról. Również i dla członków Tow. Powstańców i Wojaków wyraził ks. superjor słowa podziękia za ich życzliwą pomoc dla K. S. Promień przy dekoracji sali, oświetleniu scen reflektorami itd. Przeglądając zestawienie przez delegację kwoty dochodu i rozchodu, ks. superjor z uznaniem zaakcentował tania administrację tej imprezy, do czego przyczyniła się i życzliwość sympatyków Tow. Powstańców i Wojaków. Naprzykład p. Grzechowiak oddał bezpłatnie salę Rzeźni Miejskiej, gdzie były wystawione „Dzwony Wielkanocne”. Afisze i reklamy kazala wykonać bezpłatnie uprzejma dyrekcja B. D. T. i właściciele firmy „Bracia Matecy” w Starym Rynku. Na zakupno biletów na przedstawienie przysłali na ręce p. hr. Rzewuskiej; pan prezydent miasta Bydgoszczy dr. Słwiński 20 zł, p. wiceminister dr. Studziński 5 zł, pani radczyni Raczkowska 5 zł, pani Łozińska 4,50 zł, p. Jankowska 2 zł, pani arch. Łaganowska 2 zł, p. dyr. Twardowska 2 zł, p. Alb. Rauhndt 1,50 zł, p. J. B. 1 zł, p. Aulich 50 gr, p. hr. Rzewuska na 20 biletów dla dzieci szkolnych 10 zł. Obok podziękowań ks. superjora dr. Moski, składa również i zarząd Tow. Powst. i Wojaków Bielawy - Skrzetusko pp.: prof. Łubińskim, hr. Rzewuskiej, wszystkim ofiarodawcom i wykonawcom przedstawienia najserdeczniejsze „Bóg zapłać”.

Z ruchu towarzystw.

Tow. Uczni Kupieckich. Dział zebrał się w sekretarjacie, w środę plenarynie o godz. 20 w Resursie Kupieckiej.
Sokół I. Posiedzenie zarządu i komisji budowy sokolni dziś o godz. 20 w lokalu druha Żółkiewicza. W czwartek plenarynie posiedzenie z referatem o Konstytucji 3 Maja.
Pomorski Okręgowy Związek Pływacki. Zebranie zarządu we wtorek, o godz. 20 w salce hotelu Lengninga.
Klub Sportowy S. P. D. Zebranie jutro 10, bm. o godz. 20 w szkole.
„Odrodzenie”. Dziś w poniedziałek o g. 19,30 lekcja śpiewu w dolnym kościele. Komplet konieczny.
S. M. P. „Promyk”. Zebranie nadzwyczajne dziś po nabożeństwie majowym. O godz. 18,30 lekcja śpiewu.
Związek Tow. Pomocą Fryzjerskich. Na dzisiejszem poniedziałkowym zebraniu o g. 20 przy placu Piastowskim 1 omawiane będą sprawy czesania o mistrzostwo Zach. Polski. Damscy fryzjerzy będą proszeni o przybycie na zebranie.
Sokół I. Zebranie zarządu dziś 9. bm. o g. 20 u druha Żółkiewicza.
Sokół III. Zebranie gniazda dnia 10. bm. o godz. 19,30 w hotelu Lengninga.
S. M. P. „Przedświt” Dziś w poniedziałek o godz. 18 zebranie kółka wychowania fizycznego w Ognisku.
„HALKA”. Lekcja śpiewu dziś w poniedziałek o g. 20, dla seniorów o g. 21 w lokalu p. Ciszewskiego, Stary Rynek.
Zebranie Koła Młodych przy Kat. Kole Pań dnia 10. bm. o godz. 19. Referować będzie przewodnicząca Kat. Zw. Polek p. Rzepcka z Poznania.
Tow. śpiewu św. Wojciecha. Zebranie miesięczne dziś w poniedziałek o g. 19,30 w sali Domu Katolickiego.

Wspaniały zjazd młodzieży katolickiej w Poznaniu.

Poznań, 9. V. (tel. wł.) W dniu 7 i 8 maja odbył się w sali Domu Rzemieślniczego w Poznaniu zjazd Związku Młodzieży Polskiej, pod przewodnictwem ks. prałata Taczaka. Zjazd zgromadził 1200 delegatów, którzy przybyli do Poznania przeważnie na rowerach, lub pieszo. Ogółem znalazło się w sali obrad jak i w pochodzie przeszło 2000 drułów. Referaty wygłosili ks. kanonik Jarosz i nowy sekretarz generalny ks. ka-

nonik Michałski. Zjazd zaszczylił swoją obecnością ks. Prymas kard. Hlond, który w swem przemówieniu zaznaczył, że może wypadnie nam podjąć nową wojnę krzyżową w obronie chrześcijaństwa. Rozwój Związku Młodzieży Katolickiej jest wprost żywiołowy. W styczniu br. przybyło 70 S. M. P. Obecnie jest ich 624 z liczbą 24.500 członków.

- ZMARLI.**
Ś. p. Tekla z Rudnickich Kajzerowa, z Ostrowa, lat 79, żona weterana z 1863 r.
Ś. p. Franciszek Krużycki, z Pelplina, lat 59.
Ś. p. Antoni Świeczkowski, z Kościerzyny, lat 75.
Ś. p. Bronisława Mekkowa, z Pelplina, lat 42.
Ś. p. Bernard Arendt, z Tczewa.
Ś. p. dr. Walerjan Werner, z Poznania, major-lekarsz, lat 37.
Ś. p. Marja z Dunklów Falkiewiczowa, z Torunia, położna, lat 53.
Ś. p. Jan Zagierski, administrator majątności Marcinkowo Dolne, koło Gasawy.
Ś. p. Cezary Walerjan Lemańczyk, asyent i kierownik opieki społecznej, z Chełmży.
Ś. p. Jakób Gliniecki, lat 83, z Chojnic.
Ś. p. Wiktor Brodniewicz, z Poznania, kupiec, lat 48.
Stan wody na Wiśle dnia 9 maja: Zawichost + 1,86; Warszawa 2,01; Plock —; Toruń + 1,72; Fordon 1,68; Chełmno 1,56; Grudziądz 1,81.

Drobne ogłoszenia

Większe ogłoszenia wśród drobnych 50% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeń.

Dla poszukujących posady 20% zniżki.
Drobne ogłoszenia przyjmuje się do godziny 9.

Przetarg przymusowy.
W środę, d. 11. V. 32 r. o godz. 9/2, przed poł. sprzedam w Szczułowcu u p. Stachckiego najwięcej dającym za gotówkę krowe. Następnie o godz. 12 w poł. u p. Kisona w Trzemiństoku kenta. (8981) Małak, kom. sąd. w Bydgoszczy

Przetarg przymusowy.
Dnia 10. bm. o godzinie 12-lej sprzedam na składnicy firmy Rawa ul. Śniadeckich 37 za natychmiastową zapłatą: Białą markę, lustro i stolicez, kanapę czerwoną, zegar ścienny, maszynę do szycia Singer. (8982) Kucharz, komornik sądowy.

Młyn
wodno-motorowy, murywany, pierwszorzędny nowoczesny obiekt przemysłowy, przy szosie Toruń-Kowalewo, turbina, motor, dynamo, 3 pary walcy, 2 pary kamieni, ganek śrutowy, dom mieszkalny murywany i budynki inwentarskie — sprzedaż na dogodnych warunkach Biuro Parcelacyjne Wl. Krzaczynski, Poznań, Młyńska 3. (8960)

Dom
w śródmieściu dla wszelkiego przedsiębiorstwa obszerne mieszkanie sprzedam 14,500. Chełmża, Juty 1. (8971)

Dom (8966)
w Grudziądzu wartości 40.000, sprzedam lub zamienię na dom z kawiarnią — piekarnią w innym mieście. Oferty księgarnia „Oświata”, Grudziądz.

Pianista
(Akordeon) rutynowany potrzebny. Oferty z podaniem warunków (utrzymanie i mieszkanie wolne) Hotel Polski — Lubawa Pomorze. (8967)

Dziewczyna
do wszystkich prac domowych, z dobrymi świadectwami od 15. bm. potrzebna. Zgłoszenia ulica Grunwaldzka 20, mieszkanie 4. (8979)

Dwóch (8968)
uczni z dobrej rodziny może się zaraz zgłosić. Z. Olszewski, mistrz rzeźnicki, Grudziądz, Długa 10.

Służąca
młodsza z gotowaniem i do dzieci, uczciwa i dobrze polecona potrzebna zaraz. Zgł. się ze świadectwami, Poznańska 1, I piętro. (8977)

Osobę
inteligentną, skromnych wymagań, będącą w trudnych warunkach, znającą kuchnię i trochę szycia, przyjmę za skromnym wynagrodzeniem do pomocy w pracach domowych na wsi. Oferty z podaniem wymagań i informacji o swej osobie proszę nadesłać pod „Osoba” „Dziennik Bydgoski” Grudziądz. (8969)

POSADY POSZUKUJĄ
Gospodyni
samodzielna z dobrymi świadectwami poszukuje posady u samotnego pana lub małżeństwa. Oferty do Dzien. pod „Gospodyni 400”. (8948)

Dziewczyna
z wioski poszukuje posady do wszystkiego. Zgł. do filji Dzien. Bydgoskiego pod „20”. (5524)

DZIERŻAWY
Skład
w rynku, Chełmnie, nadający się na przedsiębiorstwo każdej branży zaraz do wynajęcia z powodu wyjazdu. Of. do administracji Dz. Bydg. pod „R. Ch.” (8961)

Szukam (5523)
dla brata emeryta mniejszego składu kolonialnego z urządzeniem, pokojem kuchnia, w dobrym położeniu od gospodarza. Zgł. filja Dzien. „Kolonjalny”.

Skład
z mieszkaniem w ruchliwej ulicy do wydzierżawienia. Assmann, Hetmańska 1. (8973)

LETNISKA
Letnisko!
Ładnie umeblowane 2 pokoje i kuchnia wśród dużego sadu owocowego, blisko lasu, korzystnie wydzierżawi ogrodnictwo Mochle poczta Trzyczyn pow. bydgoski. (8974)

RÓŻNE
Zgubiłam
w przeszły poniedziałek jedwabną bołerkę, idąc Pomorska, Chrobrego. Uczciwego znalazcy proszę o zwrot teje Chrobrego 8, m. 6. (5522)

Fryzjerki
albo fryzjera z kapitałem poszukuje się jako wspólniczki do zaprowadzonego interesu. Oferty pod „Interes” Dzien. Bydg. Grudziądz. (8971)

Chłopca
1 rok, oddam na własne. Oferty do filji pod „1 roczne”. (5520)

POLECENIA
Przyjmuję
bieliznę do prasowania. Dworcowa 84, m. 6. (5509)

Suche
deski i bale dębowe, jesionowe, brzożowe, bukowe, olszowe, grabowe i inne korzystnie u K. Suligowskiego, Chodkiewicza 22. (7222)

SPRZEDAŻE
Dom
skład, śródmieście Bydgoszczy 9.000. Domy mieszkalnia poleca Dworcowa 20. (5518)

Fryzjerski (8941)
Zakład zaprowadzony Bydgoszcz sprzedam 800 zł. Zgłoszenia Dziennik Bydgoski pod „Fryzjer”.

Każdy zwraca uwagę na ogłoszenie w „Dzienniku Bydgoskim”

Nie potrzeba dodawać, że pismo to czyta każdy „od deski do deski”.

Sefki zgłoszeń na anon. choćby najdrobniejszy — świadczą najwymowniej o poczynności **Dziennika Bydgoskiego**

POKOJE
Pokój (5506)
Król. Jadwigi 13, m. 4.

MIESZKANIA
Poszukuję
3-4 pokojowego mieszkania od gospodarza. Oferty Dzien. „Staly czynsz”. (8957)

Mieszkanie
2-pokojowe, kuchnię korzystnie wynajmę. Śniadeckich 13. (5516)

Mieszkanie
1-pokojowe 10 zł. Śniadeckich 43. (5517)

MATRYMONIALNE
Kawaler
lat 34, katolik, średni urzędnik państw. etatowy, pozna pannę lub młodą wdowę majątną. Zgłosz. adresować: Chojnice, skrytka pocztowa nr. 64. (8980)

